Nicolae Gâlmeanu

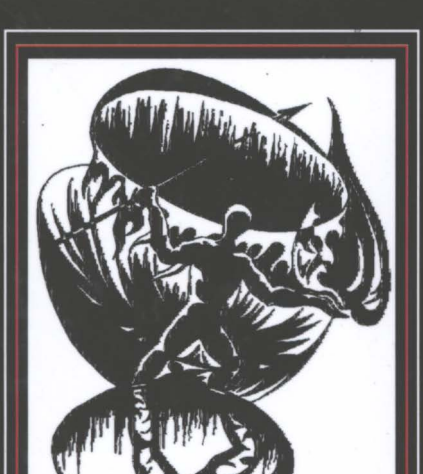

MIRELE PIETREI

SOCIETATEA SCRIITORILOR MILITARI

NICOLAE GÂLMEANU

MIRELE PIETREI

Autorul mulțumește dezinteresat primarului de Colți, Ilie Sava și viceprimarului Marian Nicoară, pentru a fi fost găzduit să-și scrie o bună parte din această Poezie într-un grăunte mirabil de chihlimbar, oferindu-i armonia dintr-un spațiu sacru.

Colți, 1-8 august 2005

NICOLAE GÂLMEANU

MIRELE PIETREI

Grafica: Viorel Andronescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GÂLMEANU, NICOLAE
Mirele pietrei : poeme / Nicolae Gâlmeanu - București
Societatea Scriitorilor Militari, 2006

ISBN (10) 973-8941-00-8
ISBN (13) 978-973-8941-00-7

821.135.1-1

MIREASA MIRELUI PIETREI, POEZIA

Versurile poetului Nicolae Gâlmeanu se disting prin eleganță și sobrietate. Ele conțin reflexul unei voci lirice caracterizate de echilibru și înțelepciune, ca o hologramă ce dezvăluie doar unghiul stilizării până la esență. Este meritul unei experiențe stilistice atent exersate, care și-a depășit propria maturitate, dar și al temelor mari pe care scriitorul buzoian le abordează cu o deosebită prospețime, al temelor fundamentale ce se regăsesc în spațiul aflat între naștere și despărțirea de viață - iubirea, pierderea purității, trecerea în păcat, căutarea credinței - amestec de existență omenească și divină. Vagi urme din Arghezi, pe care îl și invocă. Lumina și întunericul, ecoul și tăcerea se întrepătrund într-un decor ce amintește de atmosfera și măreția tragediilor grecești, într-un „vers cu ochii jefuiți de nesomn" al unui „sfânt între două tâlhare poeme". Nu putem fi decât fericiți, de acord că „floarea de vie înnebunește vinu-n clepsidre". Metafora pietrei, ca viziune integratoare, induce impresia unui peisaj statuar, insolită replică a megaliților de la Măgura.

LIVIU VIȘAN

„Când subiectul individual s-a identificat cu Numele, în așa fel încât orice proiecție mentală a fost absorbită de forma numelui."

VASILE LOVINESCU

Distih

N-a mai rămas nimic de luminat, decât lumina mâncând
lumina -
Omida devorând omida.

Ecoul

Strig şi nu mă aude nimeni, fiecare cu treburile sale,
Ecoul nu se mai formulează, dovadă că universul
Nu mai are nici-o sonoritate şi rezonanţă, e surd,
N-aud decât versul cum se dăltuieşte în prăsila de cuvânt,
Într-o lume în care orice crez e absurd;

Tac şi nu mă ascultă nimeni cum tac,
Nici ecoul trecerii mele nu-şi mai află tăcerea,
Sunt mormânt, zic, sunt morman de lumină şi de pământ
Ecoul pietrei se leapădă în mine de împietrire.

Fugind din lumină

Pe fruntea ta cu stele sparte,
Venii, aseară doamnă, să-ți descui
Piatra în care ți-am pregătit palate
Din cerul tăcerii pe care-l avui,

Nu era nimeni să ți se-nchine,
Nici filigranul cămășii pe care-o purtam,
Temnicerii nebuni povesteau despre mine,
Nefiind eu acela care eram.

Rămăsesem doar piatra căzută-ntr-o rână
Și-n piatră, sărutul bătut în arginți,
Și-atunci, mi se făcuse urât în țărână,
Fugind în lumină ca un gol, cu sufletu-n dinți.

În zorii...

Zorii au rămas fără somn, astăzi au venit mai devreme,
Pesemne întârziate arome din zefiruri de tei
Trezise mireasa, pe mire să-l cheme
În patul nupțial, unde descoperise sacre urme de zei,
Și mi se făcuseră umerii de atâta lumină, mai grei,
Ca unui sicriu cuibărit în nedescifrabile semne.
Zorii luminii veniseră-atunci cu mult mai devreme,
Furasem temnicerilor de la brâu briliante de chei,
Pironit ca un rob în carnea de piatră,
Cum un sfânt între două tâlhare poeme,
În zorii, unde descoperisem sacre urme de zei
Și nici-o firimitură de Tată.

Aud melcii

Nu te mai văd decât ca pe un vers cu ochii jefuiți de nesomn,
Aud nebunia fugită din spitalele lumii, destrăbălându-se-n ring,
Mânjii luminii flămânzi în caielele răstignirilor dorm,
Raze bătute de soare culcă fecioare greșite pe dric,

Ei, cum se mai iese-n pustie, din acest labirint
Ne gâdilă-n palme sămânța florii de cui și se gudură-n iepe
Armăsarii focoși și sălbatici, cu nara încinsă de stepe,
Iar eu nu mai găsesc pe pământ ambrozie, smirnă și mirt,

Coboară din duhuri de munți turmele Păstorului grase și sterpe,
Jinduit de epiderme de pleoape care mă mint,
Când Miorița e moartă, iar strunga poartă ghebe,
Aud melcii în calcinate cochilii plesnind.

Din trupul meu

După ce pleci, unde m-oi duce,
Pironit din nou pe cruce,
În buza de vânt a iernii,
În vrana de piatră-a pernii,

Voi fi zăgaz, voi fi prelucă
La raiul tău care m-alungă,
Un fel târziu de harți în post,
În dinți cu piatra care-ai fost,

N-am vreme, Doamnă, de icoane
De false chipuri pentru zei,
Să-ți tulburi castele nirvane,
Din trupul meu, ce suflet vrei?

O!...

O, cât de idealist a fost să fiu, să dau crezare că totul nu se va
sfârşi niciodată,
Astfel, mă apropiam de acel închipuit absolut,
Descoperind efemeritatea viscerală din jur,
Cu ochii unei plictisite veşnicii infantile, dând preţ pe
cuvântul cioranian
Şi neputându-mă rupe din laţul unui naufragiu terestru,
De când Dumnezeu nu mai bătea toaca, să se dea de veste,
Să se audă şi să se salveze, zadarnic aşteptând întreita cifră
Şi Manole, şi Ana, şi ciobanul moldovean, şi Mioriţa,
Numai Noe fusese strigat,
Chiar şi Fiul simţea piatra în spate, uitată şi rece,
Aşteptând cumplitul complet de judecată, să-nfulece.

Şi atunci...

În fiecare noapte, din infidelitatea lumii urc în fragilitatea
ierbii
Şi, de aceea, nu mai prind nimic în auz, din desăvârşire,
Decât efemeritatea de a nu dezlega veşnicia cremenii
niciodată,
Unde îngenunchez şi mă doare locul cuielor iisuse,
În sine, rugăciunea care îmi dă aura de pioşenie şi de
pierzanie,
Când mă strigă piatra şi mă lepăd, ca după un moment de
reculegere,
Senzual şi frumos, trebuind să fac faţă unei lecţii vulgare de
anatomie;
Şi atunci, mă ascund în tăcerea din acel spaţiu armonic,
Să descopăr, de fiecare dată când mor,
Câtă fericire e dincolo de mine în câtă sete de metabolice
eresuri.

În lipsa fluturelui

Auzi, se strică floarea şi nu mai dă rod,
Roua se tulbură, lacrima se sparge-n năvod,
Ţărâna din mine se face zăvod
Şi mă alege din zodii de gemene
Până adoarme clopotarul,
Să nu-mi mai bată troparul
Dincolo de spânoasă noapte,
Când tu mă vei striga din moarte,
Neştiind că n-am fost decât piatra
Pe care nu mai are înapoi cine-o aduce,
S-o aşeze din nou pe cruce şi vremi,
Floare de crin, în lipsa fluturelui nectarul face viermi.

Argheziană

Încet, sunt părăsit de cei ce mi-au fost dragi,
Bate vântul frunza-n rânză şi mă lasă
Înghimpat de muri în fragi, câtă vreme fragezi nuri
Varsă pe nară la cina de taină melasă,
Unde eşti, de n-aş fi fost cochilie de melc, de casă,
Cu coarne de prunc, zăvorât în zdrob de carne,
Ţipă-aud o jună castă, jurată din mă-sa nevastă,
Tot un fel de eşafod, de turmă şi de norod,
Când îmi prinde ochiul mag steaua borţoasă din prag,
De năduf, de duh, de-amar, de floare.
Aud veacul care rage la ieslea de fată mare.

Numai semnul

Când vor amuți cuvintele dintre noi și piatra ni se va
descărna de buze,
Vei căuta în zadar să mă-ntorc, târându-mă prin calendar,
Precum un vis de vierme-n verdele din frunze
Și nu vei ști că eu băusem demult otrava ta de har,

Pesemne ne vom risipi amândoi, bolnavi, în același ecou,
Prin sanatorii de rai, întrebându-ne de ce îngerii zboară,
În vreme ce am rămas așteptând în părăluța de ou -
Tragicul vânător, sălbatică fiară,

Și vom trece târziu, împiedicându-ne pe același pământ
De piatra străină cu brațele frânte,
Numai semnul de cruce va rămâne adânc în cuvânt,
Să ne cheme mereu și să ne înspăimânte.

Floarea de piatră

N-o să mai vii, cum izvorai din botezuri calendare cu sfinți roșii.
N-o să rămân decât o cruce neagră pe-o cezură din mileniul trei,
Vor fi-nflorind atunci pe fruntea mea și laurii și chiparoșii
Și nu vei ști cui Dumnezeu să te închini dintr-o puzderie de dumnezei

Și vor cădea-ntre loitre murgii, neputincioși să ajungă
În fața bogatei iesle, din șei zdrobindu-și magii,
N-o să mai fie nimeni, din risipiri să mă strângă,
Trupul bisericii mele îl vor hăcui toți hăitașii;

Și nu se vor teme de urma gonacă și goală,
Îmi va fi umbra cămășii prea strâmtă, și apele tulburi de pașii,
Din floarea de piatră, care au început să mă doară.

Doar ecoul

Piatră, carne de piatră, unde se-ascunde duhul care va fi
rămas,
Crucea poticnită în trupul zădărnicit nu mai ajungea la cruce,
Auzea cum tăcerea din ființa sa, către cer, i se scurge
Și prinde, precum împărtășania fătului, din Graal, un alt fel de
glas,

Doar zestrea i se minuna descremenită la vederea acelui fast,
Cum se bucura lumina de lumină și se subția ca o lună tăioasă,
Întreaga făptură nemuritoare îl căutase și nu-l găsise acasă,
Numai piatra îl aștepta goală ca într-o troiță neînchinată,
În cremenea sa pândind jertfa împărtășită și îngenunchiată
Pentru ceasul fără solemnitate la ceremonialul său cast,

Venise durerea și nu era îndeajuns durută, floarea de cucută,
încă necucută,
Cine îl oprea să-și împlânte cuvintele-n carne și să nu ragă,
Să nu-l audă nimeni, fraga să nu-i mai miroasă-a fragă,
Țipa tăcerea din carnea de piatră, când dădea valul s-o
spargă,
Crucea povârnită din trup nimeni nu mai asculta cum
cuvântă,
Doar ecoul din umbră, goliciunea din noaptea fără de nuntă.

Ohabă

Când sunt încarceraţi poeţii-n slove şi subţiaţi sub asonanţe
de ţărană,
Cum năpârleşte şarpele la drumul mare, trecând de-o nouă
vamă,
Atunci se zbiltuie păunii-n ou, mor fluturii, orbind la lună,
Doar piatra prinde rugă, fior de plod şi teamă,
Şi nu îi cuminecă nici-un destin, nu-i ia în seamă,
Nici prapurii nu le adie zefirul la căpătâi de groapă,
Nici mâna care-a scris, de ei aminte nu-şi aduce,
Doar urma pietrei ce le-a rămas ohabă,
La un mormânt păgân, fără de cruce.

Înainte

Tot mai mult lumea se aude prin urechea mea bolnavă,
Tot mai aprins ochiul priveşte printre orbite pleoape,
Din altar de biserici n-am făcut psaltice-agape,
Nu mi-am cumpărat otravă pe otravă,

Că eu veneam la Tine din harul greu de rază,
Fugind în mine de întunecime,
Din oaza crucii, să îmi fac treime,
Am ales cărările cu caznă,
Să îmi astâmpăr spaima de sete şi lumină,
Aşteptând durerile să prindă făt.

Mi s-au amestecat toate vămile, privesc înainte cu faţa-ndărăt.

Iartă-mă

Iartă-mă, că am locuit amândoi pe acelaşi pământ,
Că ne-a fost frig singuri şi ne-a fost urât,
Că trupul unuia trupul celuilalt l-a durut
Şi că n-am avut loc împreună în acelaşi cuvânt,

Iartă-mă, că te-am iubit revoltat şi tulbure-n sânge,
Cum floarea de vie înnebuneşte vinu-n clepsidre de toamnă,
Rupt în genunchi de credinţe din ieftin-interzisele poame,
Însetat de primăveri prea devreme, obosit a le-ajunge,

Iartă-mă, înecaţi în christelniţe, în aceleaşi botezuri de ape,
Pentru racla împărţită în doi, în acelaşi frunzar de cucută,
Ce vânător a-mpuşcat cerbii ochilor tăi, să se-adape,
Cine-a înecat în poem lebăda sfârşitului cea mai durută?...

Nimeni

Nimeni nu mai era ca noi în acel paradis,
Ne uitase la ceasul de trădare şi taină, obosit, până şi
Dumnezeu,
Neştiind care apostol va săruta primul piatra,
Şi ne priveam amândoi cu ochii pândiţi,
Cine se credea mai curat şi era mai în stare
Să împlinească păcatul de a-şi iubi jertfa,
Într-atât ne lepădam de cuvânt,
Când cocoşii din rariţi de zori ne vesteau vămuirea,
Ştiam că unul dintre noi va fi cel ales
După semnul înfiorat de peşte,
Ori după cel al fecioarei, când cădeau temnicerii
Şi lumea dădea în clocot de extaz, de mânie şi vulg,
Să afle cine a aruncat primul în cel care era mai durut
Şi cine îi încălzise spatele răstignirii pe rug,
Iar Dumnezeu împăcat se închina sieşi martor, înainte de
culcare,
Într-o raclă de cer, dând rănilor crucii cu sare.

Vultur neputincios

Amintirea mea despre mine nu păstrează nimic
Din singurătatea sa metafizică,
Doar cosentimentul cuvintelor
Pe care le-am dumicat în nişte lături calde,
Să-mi ţină de uz casnic şi cosmic,
Şi pe care n-a putut să le înghită nimeni,
Pentru că nici-o fiinţă plăsmuită de Dumnezeu
Nu se hrăneşte cu spirite;
Nu deţin nici-o dovadă materială că aş fi existat,
Îmbogăţind biografia acestui pământ cu o flegmă în plus,
De aceea, vin acum şi vă spun, cu infarctul pe inimă,
Că timpul meu a rămas neîmpărtăşit
În materia fecală a acelui lustru,
Când dumicam cu dumnezei în cuvinte
Pe care nu putea să le înghită nimeni.

Amintirea mea despre mine e aceea
A unui vultur neputincios în faţa ficatului lui Prometeu.

Meditație

Așadar, El i-a dat zestrea primară fecioarei,
Să creadă în vis, după alungarea din rai,
Din grădina serafică,
După cum, Adam ar fi fost Abel, iar Cain,
Urma să-L răstignească, pentru a-și avea împlinită iubirea.

Lirică

În noaptea asta ai ochii vânduți altor ceruri,
La care, niciodată, rătăcit, n-am să știu să ajung,
Puteai să fii târfă, fecioară și rigă înfierbântată de geruri
De pat și de circ, a unui mim, curtată, desculță, prin târg,

Mângâiată-n gondole, de zaiafeturi amantă,
În narghilele-nfocate de-arome, cu nuri înspicați,
Puteai să fii înger, blestem și gheenă de șatră,
Plămadă de-anafură aruncată, peste mormânt, la bărbați,

Puteai să fii într-un destin de-o secundă, icoană,
Un univers egiptean de piramidă lăcrimând sub cașmir,
O penelopă cu centura de castitate într-o prăbușită nirvană,
Un rai unde îngerii, văzându-te, ar fi căzut în delir,

Puteai să fii lună deplină, de miere, în cântece, ruptă cucută,
O pendulă de cearcăn, credință, minune și har,
Femeia de la cina de taină care azi mă sărută
Ori semnul de cruce pe care îl fac, fără pirostrii, la altar,

În noaptea asta ai ochii vânduți altor ceruri,
Iar eu rămân pradă sub dezastrul unei pagini de scris,
Și nici n-auzi, liră, că îmbătat de cerneluri,
Deși au înflorit cornii în tine, peste mine zăpezi scandinave
au nins.

Rugăciunea

Se luminează, mamă, mi se luminează ochiul ce dă să cază,
Mâna de-ofigă, moale, ce prinde iarba geamănă, se-aprinde,
Piciorul târât, ori îngenunchiat, când ți-a fost atât de urât
Și nu ți-a fost teamă de piatra visată, care încă te cheamă
Și nu te-a durut niciodată povara cerească de Tată
Pe care l-ai avut, femeie, ca o aguridă de fruct,
O înspăimântată chemare de vis ce-a prins rod din fată,
Și nici-un scrib dintre îngerii tăi n-a prezis
Că va veni ziua când umbra Lui va speria lumea de-atâta abis,
Iar rugăciunea îi va fi furie, revoltă, osândă și chin
Și lumea va uita cum să I se închine. Amin.

Cvintă

Cine intra în lumina din acea înzidire
Își punea piatra pe suflet, să nu-l doară,
Astfel, moartea i se părea mai ușoară,
Ca unui soldat pacea când se lasă la vatră,
În bocancii unui ordin de front nescris niciodată.

Ce

Erai să fii o veche preoteasă, o femeie egipteană, o inspirată
cântăreață într-un bristol de noapte,
O genială dansatoare, o harfă spartă, ori destinul jertfei unei
Ioane d'Arc,
Averea ta de faguri trişti nici nu putea să-ncapă într-o carte,
Corali din ochi de crin, când El mergea pe ape, auzindu-se în
moarte,
Şi-n ieslea sfântă tu te credeai pe-o bancă, tăvălită, dintr-un
parc,

Mijeau în perna nunții lanuri întregi de flori de capricorni
Şi nu rădea în sânii tăi de zori nici-o ispită,
Decât că ascultam înfierat cum adiau furtuni sălbăticind în
corni,
Iar lumea cumpăra arginții acelui spectacol de coridă,
Din drumul jertfei neputând să mai mă-ntorni,
De te-aş striga ca pe o târfă, ori ca pe-o rigă,
Din cerul tău, n-ai auzi ce dumnezeu te strigă.

Pentru că...

Voi pleca odată pentru totdeauna şi-o să-mi fie teamă, la drum,
de unul singur
Şi-o să-mi fie urât de atâta sărăcie de cuvânt,
Pentru că mi-aţi fost dragi şi că am trăit doar o întâmplare
Să vă întâlnesc şi să vă iubesc, pe rând, pe fiecare,
În vremea când în lipsă de timp, Îl căutam nebun pe
Dumnezeu,
Să-L întreb care dintre noi este mai curat şi mai sfânt
Şi mai înţelept, să devină jertfă,
Fără să-l doară răstignirea, decât în piatra de lut;
Treceam şi nu mă cunoştea nimeni, precum un mit, nevăzut
de rut,
Cui îi păsa de biblia jupuită pe capul mielului de Paşte,
Când piatra fusese risipită ca mătasea buboasă de broaşte;
Voi pleca odată pentru totdeauna şi-o să-mi fie teamă
La drum de unul singur şi-o să-mi fie urât,
Pentru că fiecare, în felul vostru, mi-a fost drag şi m-a durut.

Iisusele catarge

Din piatră seacă de-ai veni, din floare seacă,
Neputincios tezaurizez nisipul clepsidrei pe care l-am cules,
Am fost un vis pe care niciodată nu l-ai trăit întreagă,
Dintr-o rimă străbătă care ţi-a mirosit a vers,

O, n-am avut lumină de câtă lumină ar fi trebuit să am parte,
Noapte de noapte, mi-au cântat greierii tulburi simfonii
decadente,
Nu mi-a ajuns alfabetu-nvăţat, să scriu povârnita mea carte,
Mi-s spitalele pline de ziua de mâine care-mi borfăieşte-n
perete,

Sunt un ceaslov de ţărână unde îngenunchez înspăimântata
mea cruce,
N-am încremenire-ndeajuns pentru valul care o sparge,
Tu nu auzi cum piatra care sunt mă strânge
Şi nici nu mi-ai văzut în naufragiu iisusele catarge.

Ultimul christ

N-am să mă divulg nimănui că n-ar trebui să exist,
S-au înfundat toate cărările care duceau înspre noi,
Sunt amar ca un dinte de şarpe şi trist
Că n-am numărat până la sfârşit câte ploi
Peste mine-au trecut şi câte cuibare de păsări mi-au părăsit
Sămânţa îndoliată din albul de crini, ca un ecou răstignit.
N-am să dau de ştire nimănui că exist,
Voi juca cu trupul meu ultima sărbătoare de clirist.

Astfel, mă duc

Astfel, mă duc, să nu mă mai întorc
Din drum, călcat de-o umbră cu aceeaşi soartă,
Dulcele meu chihlimbar, ca pe o ţâţă ce-o storc
Din făptura magdalenă de fată.

Nimic n-a rămas, doar umerii pietrei cei goi,
Căzuţi sub povara cămăşii care ne-nfruntă,
Când satirul şi jertfa nu pot încăpea amândoi,
În vinul sângerat de la aceeaşi ieftină nuntă,

Nu mai au vreme apostolii cascade de peşti să cuprindă,
Miroase tămâia a mort şi apa spartă a lepădare de maică,
Nu mai pot, fiinţă, spânzurat pe un cer de-o putredă gaică
Să gust din podgorii, când struguri plesnesc de-aguridă

Astăzi, jertfa va lipsi din coridă,
Amar, mă tot duc, să nu mă întorc.

O biblie ruptă

Va veni o zi când n-o să mai începem amândoi în aceeaşi
fotografie
Şi unul va dispărea din peliculă, ca şi când n-ar fi existat,
Ca un mânz dat uitării după ultimul său nechezat.
Rămas să galopeze-n neştire în neîntârcata sa preerie,
Cu blazonul jertfei în capiţeii din frunte însemnat,

Ne vom uita şi pierde pe drumi, ne vom urî deopotrivă,
Fericiţi că am obosit până să ajungem la capăt,
Vom descoperi prea târziu că lumina ne-a fost costelivă,
Că, vrând să ne-ntoarcem, am găsit porţile-nchise cu lacăt

Va veni o zi când n-o să mai începem amândoi în aceeaşi
fotografie,
O biblie ruptă în două, pe al cărei sărut mai apoi am scuipat.

Perdanța

Cine mai are nevoie de liră, spargeți harfele, amuțiți viorile,
Nu mai sună epoleți aurii de sfinți în nici-un calendar,
Cine și-a pierdut condurii, de se oprește balul,
Iar Don Quijote-i dus în ultima cămașă de nebun, rătăcit pe trotuar,
Nu se mai aud colinde, magicii cerbi și cântările,
Începe să se strângă la nunți înjunghiate darul,
S-au oprit toate trenurile și-au plecat în neștire gările,
Așteaptă, în fața unui laminor, rândul, un ruginit marfar.

Pamflet

Până unde poți să iubești și să uiți deopotrivă,
Până când gura-ți sărută sămânța ieșită din minți,
Dacă pleci, dacă vii, tot singur rămân, ca un paing într-un colț
de misivă,
De care ți-e teamă și milă să-l zdrobești între dinți;

Aud poeți ce cântă nimfa, pe când ovulează poete
Și-n plodul de floare rag geniale manele,
Malraux, Malraux, vânzător de regrete,
Scheaună iubiri vulgărite-n saiele;

Se cutremură limba în clopotul limbii române,
Când mironosițe îl încearcă pe Iisus de organe.
Fac prunele viermi, iar roua prinde tăciune
Și francezul Malraux cu bogdaproste plătește târfe-n nirvane,

Dă-mi, lumină, iubirea datoare, vetustă,
Palmele mele au încă semne de cuie-nflorate,
Pământul își face rugăciunea tot mai îngustă,
Iar cerul pândește fecioara augustă pe la spate,

Malraux, Malraux, ne morfolește lumea sub aceeași fustă.

Temeri

Mă-ntreb ce mai faci prin lume, descuind apartamente,
Prin care storuri jarul gurii tale mai strigă pompierii.
După cățelul pământului au plecat în haită hingherii,
Iar nechezatul din mânji întărâtă azi nărăvite de iepe

A fost o nebunie cerească, o revoltă, o minciună în staulă
De martir care n-a ajuns niciodată la cruce,
Va rămâne în urmă o toamnă săracă cu aură
Neagră, unde nu va intra nimeni, temându-se să nu se
întunece.

Pe jumătate

Nici-un ochi nu seamănă cu alt ochi, glasul din pustie, cu alt glas,
Carnea cuvântului rămâne să doară în carnea celui rămas,
Colţii pietrei, în fiecare braţ de cruce,
Neputincios să-l cuprinzi şi să-l poţi duce,
Nu mă fragmenta, ţărână, trupul să se vindece şi să mi se usuce,
Lepădând sufletul unui univers lăsat în paragine,
Mi-e teamă că mi-a ajuns veşnicia la margine
Şi nu ştiu cui dumnezeu să mă închin cu pietate,
Neputincios, când rămân în urma mea pe jumătate.

Mirele pietrei

Tot mai sărac, din tulburi zaveri, la zarul meu de nenoroc,
Nimeni de pe pământ nu m-a văzut că port cu mine grijania
crucii
Pe care am fost răstignit şi a rămas împietrită la scoc,
Numai ultima cămaşă în crinul căreia erau ascunşi pruncii
Fusese văzută pe umerii săi, cum juca-nsângerată, refăcând
fecioara la loc,

Apoi a dat, Doamne, zavistia-n turme şi a rupt fiecare anafură
din piatră,
S-o arunce, să se salveze de păcat, dar piatra a rămas deşartă,
Hidoasă şi goală, nimeni nu mai putea s-o urce în trupul său
spart,
Cântând în litanii păgâne jertfa iubirii cu un dumnezeiesc
bard,

Pe rând, au venit meşterii, să se aleagă locul de mănăstire,
Dar carnea rămasă nu mai păstra semnele visului de fecioară,
La cariera trupului meu, scribii să scrie geniala psaltire,
Şi piatra atunci şi-a-nfipt în cerul nostru ultima gheară,
Rămânând din tăcerea virgină ecoul său fără mire.

Cina fără taină

Sărut mâna, lumină, corali tăcuți adie leneși la pulpa țărmului,
De unde naufragiați smintiți nu mai vor să se întoarcă,
Corole de leandri și mărgean bat toaca-n câte-o arcă
Și-n geamul meu aud cum cad sub raze fluturii striviți,
Atâta tăcere e în cuiburi verzi de-atâta zbor de țarcă;

Sunt singur la cina noastră, m-au părăsit apostolii,
Nu mă mai vinde nimeni pe nici-un sărut de linte,
Pâlpâie-n opaițuri lumânări de sfinte daruri, dă roua în cuvinte,
Voi pleca să te caut, până când plata și costul li
Se va părea neofiților un ceaslov păgân de morminte;

Până la capăt, samarinean, dând rod într-o stearpă țărână,
Mă va purta crucea cuvântului pe care într-o zi îl voi scrie,
Bat în coralii tăcuți pleoape și dă plod de toamnă în vie,
Cu gâvanele goale merg luminat cu Homer de mână,
De parcă am trece amândoi Marea Roșie prin poezie;

Sărut mâna, lumină, voi scrie o biblie despre o cină la care am lipsit amândoi,
Viața mea fără grai, când în maluri de ploi cântă prigorii
Și preoții îmi răstignesc ultima fotografie sub patrafir,
Corole de leandri și mărgean bat toaca-n câte-o arcă,
De unde naufragiați smintiți nu mai știu să se întoarcă,
Iar Dumnezeu, miop, caută în testamente ultimul martir.

Cu dumnezei înfipți de buză

Cât peşte vom prinde astăzi cu atâtea lese,
Câte harfe-n solzi şi aripi ne-om lipi-n sărut, pe buze,
Vom aluneca pe valuri, părând amfore cu pânze,
Vom înebuni lumina, să vedem la coamă somnii,
Tăind ziduri în adâncuri de regale punți de salbe,
Fără să-nțelegem poate cum lovesc de cer somonii,
Ducând clocote amare zeilor, să se adape,
Până la izvoare-n munte, unde-n clonc lovesc pescarii.
Aruncând în larg pripoane şi înfierbântând grătare,
Când stau răstigniți în ace greierii cântând şi carii,
"Hai să prindem, hai să prindem peştele, să-i dăm cu sare!"
Ochi pândiți, gonaci de carne, trufe-n trupul lor zbăteau,
S-alegea cu-nfrigurare o amiază de înaltă înserare,
Gâfâia apa-n zăplaze, iar năvoadele culese noduri rupte
împleteau,
„Hai să prindem de frigare din păiş pe cel mai mare,
Care roade grinzi albastre, prăbuşindu-le în vaduri
Dați momeli de vin şi pâine, nu-l vedeți cum bate-n soare
Când îndoliate iaduri, când lumini smulse din raiuri,
Mai adânc, unde prăsila scapără icra-n potcoave,
Mai aproape, mai aproape de bacante şi seraiuri,
Ferecați nada-n cârlige, dați momelii mers de larve,
Undeva, tot mai departe, se ascund în coarne cerbii
Cei iisuşi cu peşti în ramuri, vălurind nectar de ape,

Dă de noapte luna-n spline, în palme, căuşul ierbii,
Vor veni întins la maluri peşti mari, să nu ne scape!"
Când golgote sângerânde clipoceau ape coclite
Şi pocnea jarul în zadă sub cearcâne negre de spuză,
Noi spărgeam în alte graiuri zăvorâte labirinte,
Prăbuşindu-ne în raiuri păduréte, de ecluză,
Cu momeli, rupând năvoade-n dumnezei înfipţi de buză.

Vis

Noaptea care mi-a rămas nu mai are viață
Câtă mi-ar trebui să scriu această psaltire de humă,
Nu mai freamătă-n mine nici-un fir de gârneață
De iubire, de tângă, de revoltă și mumă,
Se clatină cerul din bolți, se prăvale țărâna-n țărână,
Peste noi, prea devreme, a căzut ultima brumă
Și n-am auzit cocoșii dacă-au cântat în ceasul din piață,
Am adormit într-un vis preț de-un capăt de ață
Și-am văzut cum ultima lumină din mine se curmă,
Iar lumea goneşte nebună să belească berbecul fugit din turmă.

Gând

Faptul de a fi mereu prezent îmi oboseşte această veşnicie,
Să te învăţ că, într-o zi, va trebui să lipsesc.

Lirică

Eram atâta de curat, când te-am strigat
În acel botez de cer în care nimeni nu intrase,
Un sfânt cu ochi holbați, de mire sângerat,
Cu aripi înnodate-n schituri de mătase;

Şi se făcea că nu fecioara de înger s-a visat,
Ci dumnezeul meu, cum cobora din cruce,
Lăsând în urmă piatra celui vinovat
Şi aripile în panoplii, să se împuşce,

Că el venea, să fie însemnat,
Să-l doară într-atât, să n-aibă alinare,
Ducându-şi suferința blestemat
Pe drumul înflorit de osuare;

Eram atâta de curat, când te-am visat
Şi nu-mi păsa de trupul care moare

Simbol

De ce L-a ales Fecioara pe El,
Din care vină, păcat, blestem şi iubire,
Nedezlegată psaltire în versuri sibile,
De junghiat apostolicul miel.

Şi nimeni n-a văzut în piatra de mire
Cum, însemnat, se întreba dacă-i el,
Cel ales de fecioară-n ţinel,
Cu mult înainte de Bunavestire,

Veneau junghierii, să se-apostolească de miel
Şi prelaţii, să tămâie prin cimitire,
Se dezgropa groapa, lacătul cerului, de cer
Nimeni nu ştia de ce L-a ales piatra de mire.

Nimeni

Nimeni n-a auzit spunând c-o să vină,
Nimeni n-a văzut, văzând c-a venit,
Mironosițe-apostolice coceau la lună plină
Tragica sămânță a fructului oprit,

Se înfiorau lumini de vicleimă
Și mirosea întreg pământu-a mirt,
Nimeni n-a văzut lumina din lumină,
Născându-se în ce-a murit,

Cel ce era fusese, singur, plăsmuit,
Să-L doară ca pe nimeni, răstignit,
Vinovat pentru țărâna divină,
Tragica sămânță a celui oprit,
Înainte de a fi fost izgonit.

Mut necrolog

Simt că mă doare carnea, până nu mai am carne pe mine,
De se desface piatra în două şi-i aud crucea cum curge-n pământ,
Vinovat c-am mângâiat pe fruntea Sa laurii de mărăcine,
N-am ştiut, în dansul celor care mă voiau ofrandă, să cânt,

Îmi sunt devălmăşiţi anii, ca nişte bocanci în picioare prea grei,
Vor fi-nflorit pe lume, fără să ştiu, mai aprins chiparoşii,
Vor fi putrezit de atunci, aşteptând pe cel dus, umerii cămăşii,
Numai în palma pietrei picurând sângele visului ei;

Simt că mă doare cel nevăzut şi neauzitul de nume
Şi-mi cade trupul de trup, înspăimântat în icoane
Lumeşti, când carnea caută dumnezeii de carne,
Mi-s oasele risipite, să mai ştie cineva să le-adune,
Într-un mut necrolog, să le dea putere să urle, să tune...

Sfinți furați

Plouă și tu n-auzi cum plesnește lacrima ploii în noi
Și ne leapădă-n lume ca pe niște copii din flori,
În maternitățile goale ieslea visează erori,
Boii lui Dumnezeu ling de-nviere lujerii ieslelor, goi;

Noi nu mai avem pe nimeni înafară de noi,
Ultimii muguri nu mai miros a fecioară,
Nu mai găsim nimic în lumină, să nu ne și doară
Atâtea raiuri cu îngeri înecați în lacrimi și zoi;

Plouă și tu n-auzi cum răcnește ploaia în noi,
Atâtea simbrii de pământ pun călușuri de tăcere la gură,
Boii lui Dumnezeu aruncă cu dumnezeii ploii în noi,
Precum niște sfinți de pământ vine cineva și ne fură.

O conversație

Doamne, n-am avut prinsoare. legăminte oarbe pentr-un vraf
de viață,
M-a furat doar harul, când m-a vrut pământul, m-a durut doar
vina.
Costeliv mă-ndoaie până-mi crapă splina flori lumeşti de
gheață,
Până vin să-mi smulgă paraclisierii umbra şi lumina;

N-am avut nici darul, ca să cânt dezmățul, torsul cald de nimfe,
rufele scrobite,
Ori beția chioară pe un jeg de masă, violate viori,
Ruga cea de moarte în cămăşi de forță şi-n slaiuri de paturi
bine lustruite
Îmi cerşesc icoana la care se-nchină târfele ninsori

Nimeni nu-mi aude povara luminii cum se prăbuşeşte odată cu
mine,
Tu ce mai faci, Doamne, că mie mi-e bine.

Ziua

În flori de crin mă voi ascunde pentru următorul chin,
În floarea de mire de pelin, ca din otrava
Băută dulce, de-atâta arşiţă şi sete,
Ca o coraslă suptă din naştere, fără durere,
Ziua de moarte să mă îmbete,
Pândind-o ca pe-o râvnită visată muiere.

Infinit finit

Nu mai am loc să-ngenunchi la picioarele tale,
În patul în care capul meu, ca o țâțână de pământ de olar,
Se-nvârte de pe o pernă thailandeză pe alta
Și murim atât de departe unul de altul,
În două tranșee total diferite,
Fără nici un pact de neagresiune, de mormânt și de veșnicie -
Două trupuri amputate de o jumătate zadarnică -
Astfel, amândoi, reeditâm o coloană
Cu mult mai scumpă decât orice sinusoidă,
Prăbușiți în pământul în care am viermuit
Plus, minus, plus, minus, într-un finit infinit.

Visul sătul

Sunt piatra pietrei de om mursicat
În strechea de bube dulci, năpădite la gură,
Un dric cu umerii putrezi ai unui cer despicat,
Întors în floarea spartă care m-a spulberat,
După câtă bucurie simte azima, când devine scriptură,

Sub pirostrii nazarete în altarul care mă vru,
N-am avut fericirea să luminez îndestul,
Am orbecăit ca un mag întârziat la ieslea unui igluu,
Când visul de a fi dumnezeu mă mângâia pe burtă, sătul.

Zadarnic

Încă mă mai înspăimântă o părăsită gară, un hangar cu păsări
deportate,
O cabină teleportată spartă, un grajd cu iestea ca un cuibar
părăsit, o apă,
Nu mai găsesc magii pe care fecioara i-a sărutat în pântecul ei
prima dată,
Dator unor locuri profane, îngerii în trupul meu se căznesc să
încapă,

Astăzi cine mai visează în biblii dintr-o operă, vulgărită, de
harpă,
Vânduți unor cununi fără lauri, aud cum, în piatră, mă apăr,
Zadarnic din bruma de stele încerc un rai, ca să scapăr,
Când e vraişte pe lume şi mă strivesc dumnezeii prin iarbă.

Singur în piatră

Îți scriu dintr-o morgă de viață, neștiind universul după care
să măsor,
Că n-o să ajung niciodată la tine, întârziată bacantă,
Cum să mă doară aripile, dacă durerile nu mă dor,
Și fructul nu se înspăimântă la floarea care i-a fost amantă,

Mă iartă, frunză de nuc, de stupul amar, când sălbăticesc
salcâmii,
Geană pe geană să pun, lamură pe lamură, ramă pe ramă,
Să se înhaite la ceaslovul meu, schelălăind toți nebunii,
După fiecare halcă de vers osândit, să dea veșnică vamă
Și să nu știe niciodată pe poet cum îl cheamă;

Mi-e târziu, singur în piatră, urcă gângănii flămânde să ia har,
Cel plecat, nu se știe, își va aduce aminte vreodată de cruce,
Visam uneori că voi fi giuvaierul celui mai de preț chihlimbar,
Dar nopțile mele s-au lepădat de lumina pe care o așteptam la
altar
Și nu mi-a rămas decât spulberul pietrei, luminând, să
mă-ntunece.

Între A - C

Stăm între credinţă şi păcat cu zădărnicia de mână,
Ca izgoniţi din rai în drum spre-ndepărtate mănăstiri,
Am minţit c-am purtat pe frunte laurii jertfei cunună,
Amândoi răstigniţi sub false imagini de miri,

Nu se aude nimic în sămânţă, materia e părăsită pentru altă materie,
Veacul din noi dă semne pietrei pentru o nouă celebrare,
Visul devine cunoaştere, biserica de pământ ne puzderie,
Iar dumnezeii lumii caută pentru îndreptare altă fecioară;

Vai, câtă ţărână a trebuit să măsor până în osuare,
Câtă durere să mă doară şi să-mi fie drag de durere,
Am trăit pe-un pământ unde nu mi-a mirosit nici-o floare,
Fiindcă vinul băut era sângele gâlgâit dintr-o răposată tăcere.

Misir

Nu sunt decât un întârziat misir ce-a dansat cu fecioara în
lipsa lui Dumnezeu
După o melodie astrală de christale ale unui jinduit univers.
Nu era nimic ritual şi păgân în acel blestemat eres
Şi nu se aflau pe pământ decât fecioara şi acea formă
întruchipată de zeu,

Cine chemase visul, cine reedita lumea din fluiere sparte de
oase,
Când în dans căzuse şi vălul şi aura, doar virtutea moralei de
jertfă rămase
În jocul sibilic, cu feciorul de crin şi cămaşa însângerată pe
umeri
Când ieşeau în lumină crisalide din borangicul gogon de
mătase.

Şi nimeni n-auzea cum fiecare armonie intră în mit,
Iar sânul fecioarei devine ridul uitat pe crucea unde pe fiul
său alăptase.

Piatra

Pentru aceea, că am iubit cu atâta voluptate,
Am înțeles de ce femeii, ca să devină cruce,
Nu i-a mai trebuit să fie și piatră,
Ci doar creatorul, care să-i dea duh,
Altfel, ar fi rămas pentru totdeauna o încremenire de
frumusețe păgână.

Decât

Ce durere poate să fie mai mare,
Decât ignoranța mugurelui să devină floare,
A florii, de a se stârpi în sămânță,
Oul nu mai știe drumul spre pasăre,
Râul, să susure,
Grăunța de cuvânt, amuțită-n grăunță,
Fără să sufere,
Nici șarpele încolăcit să să sâsâie la propriul sâsâit,
Piatra, să nu mai nască altă piatră,
Urma, să lase urmă,
Și turma, turmă
Ignoranța, că e ignoranță.

Guzganii

E raiul atâta de aproape, încât mi-e teamă să-l ating
Şi graiul tău, să nu mă-ngroape, să nu-l sting
C-o ieftină silabă de literă domnească,
C-o martirizată pâine sanctificată-n pască.

Ne revoltă lumea şi ne doare haloul pietrei,
Şi nu mai ştim pe cine-am răstignit,
Stăm amândoi la spuza murdară-a vetrei
Filozofând parşiv despre cei duşi în mit,

Săraci să mai furăm din vămi împărtăşanii,
Din atâta laşitate noi vom muri-mpreună,
Înspăimântaţi, ne risipeşte cine ne-adună,
În ieslea fecioarei aud fătând guzgan

Îmi dau drumul

Cu cine mă asemăn decât cu ultimul...
Nu se mai găseşte nimeni să fie răstignit pe cruce,
Nici-un tâlhar nu mai acceptă să-mi ţină de durere şi urât,
Câtă vreme totul şi nimic se plăteşte,
Şi-atunci mă urc în pripor şi strig:
„Voi care sunteţi şi care vreţi ce să faceţi din trupul meu!"
Şi-mi dau drumul prăvale, piatră, la vale.

Numele

Se-mbolnăveşte lumea, pe mine nu mă rabdă targa,
Cine pe cine să vindece şi este cu mult mai bolnav dintre noi
Şi pe cine naufragiază la maluri, Charon, mai repede arca,
Nu-i aşa că eu mai am multe zile de nopţi în plus
Decât semenii mei şi peste mine vor plânge mai puţine ploi,
Bucurându-mă că mi-au rămas destule poveri de dus?

Domnule vraci, îţi tremură mâinile ca unui beţiv cu tranchilizante
prea multe în gât
Şi mi-e teamă şi drag că mi-eşti frateapostol şi judegropar,
Aş vrea să te pup, să te blestem, să-ţi piară sămânţa din
calendar
Şi să te vindec de toate câte pe mine, n-ai ştiut, m-au durut,
Că hărăzit să fiu om, n-am avut pe pământ nici-un har,
Precum iarba lăsată, fără testament, turmelor la păscut;

Frate brancardier, mi-au venit rezultatele de pe lumea
ailaltă,
Du-mă o fugă până acolo, mi-am uitat ultima vraişte de
moarte,
Iertat de canoane, alungat din principii, căzut dintr-o
fantoşă de rai,
N-am avut vreme de cât ar fi trebuit să am parte,
Când, tăcând, cei din jur s-au bucurat că mi-e muţenia grai;

Alină-mă, soră, ifigenic, arginții din flori de măceș,
sălbăticindu-mă-n ochii
Gustați prea devreme de balele gurii în anafura asta de lume,
Eu am venit prea târziu, cu mult înainte veniseră cioclii,
Să-mi culeagă lumina săracă de-aureole și nume,
Prins mioritic în psalmii unei necunoscute de Dochii;

Dezleagă-mă, poete duhovnic, de ce mă tot duc, cum nu m-ai
întrebat niciodată,
Când mă căzneam să învăț cum arată adevărul dintr-un
teatru absurd
Și mă credeai vinovat, Părinte, de o lume buboasă,
A unui Iov fericit, nesătul, să dea cuiva, înapoi, blestemului
rând,
Nu mi-am făcut pomelnicul și n-am plătit cât am rămas dator,
Sunt o vioară uitată în ștreang, cântând, în neștire, într-un
abator.

Printre Dumnezei
Prietenilor din Colți, Ilie Sava și Marian Nicoară

Aici, și copiii râd mai frumos și muribundul, pe patul de
moarte,
Și mânjii pasc altfel de iarbă și nechează alt uger,
Iar fecioarele își păstrează fecioria într-o filifică slovă de carte,
Aici, sângerul din pirostriile sfinte nu se mai numește sânger,

Coasa se gătește pe nicovale de cremeni după altă mirare de
coasă,
Se aud teii cum intră în mir și prunii se pregătesc de poverni,
Numai har în chihlîmbare de case, numai duh în fiecare
mireasă,
Iar mirii se-nchină la trupul răstignirii, eterni,

Aici, nici-o piatră nu păstrează semnele pietrei izgonite din gnoze,
Tălângi bat mătănii, strivind sub genunchii de lapte talanți,
Iar noaptea, când scriu, îl văd pe Dumnezeu cum coboară din poze,
Pierzându-se, fericit, printre dumnezeii ceilalți.

2 august 2005

Te adun, risipire

Cine-a abrupt şi a rupt voalul de mireasă în două,
Şi-a rămas bradul împodobit să spânzure-n stâncă,
Se aude freamătul frunzei cum viermuie-n rouă,
După joia de vedre cântată în hangul de moarte, tot mai adâncă,

Te adun, risipire, în palme, în destin, în ghiocul de melc,
neprihană,
Refăcând cremenea de când s-a prăvălit prima dată,
Ecoul rămas se aude doar într-un pomnet de icoană,
Cum nimeni nu mai sărută astăzi o epidermă de piatră,

Mi-s ochii scoşi, dincolo de găvane, tainic, ating vederea.
Cu gura strepezită caut în agurida cerească mierea.

Răstignirea

Am văzut az-noapte, înflorise luna,
De lumină plină se înfiora,
Se-oprise pământul, amuțise struna,
Luna sa pământă nu mai exista,

Eu eram în cruce și mă învelea
Cămașa de mire care mă strângea,
Viața ei de noapte nu îmi ajungea.

Descântam în versuri sfintele-mi păcate,
Judecam sămânța care mă orbea,
Eu eram în piatră și-auzeam cum cade
Luna ta înaltă peste carnea mea

Și oprisem zorii să mai vină-n lume,
Lumea mea pământă nu mai exista,
Eu eram în piatra fără nici un nume,
Răstignirea jertfei peste luna ta.

Sfântul din spate

Nu te mai văd, nu te mai aud, mi se stinge vederea, auzul,
Mireasa din piatră rămâne pentru amândoi şi logodna şi
jertfa,
Nu-mi simt decât braţele crucii rupte şi blestemul de tată
Mai vândut turmei decât toţi apostolii,
- Pentru vanitatea cunoaşterii -
Să vadă ce se ascunde în acel univers,
Să se înfurie şi să râdă sardonic,
Şi să se înspăimânte,
Când descoperind golul din piatră, va trebui să se închine
trădării.
Fiecare cu câte un sfânt uitat, mort în spate.

Nimic

M-am întors acolo şi n-am mai văzut.
Am ajuns până unde n-am mai găsit nimic.
Nici semnele naşterii, nici cămaşa menstruală cu seminţe germinale,
Nici paznicii tăcerii nu mai erau,
Nici mironosiţe, să-mi ungă trupul cu mirt,
Nici orbii, nici sluţii, se vindecase şi Iov
Şi fugise în altă lume de bube,
Nu se mai arătau nici uşoare femei,
Nici cele patruzeci de zile de pustie,
Nici caiafii, nici mucenicii nu se mai arătau la soroace,
Ci doar necroforii, adăpostind pe piatră,
Aşteptând pe plajele acelei dumnezeiri străine,
Ecoul, să-l devoreze
Şi tot golul acela nu mai păstra nimic,
Hăuia, hăuia, hăuia...

Tabloul

Tot mai mult va trebui să tac după alte principii morale
Şi, la tot pasul, să-mi leg de picioare ocale,
Să-mi fac incizie în coarde vocale şi să-mi fie glasul
Un fel de guruit, noros, apropiindu-mi iubirea de burtă
Despicată în partea ei cea mai adâncă şi scurtă,
Să mă lungesc pe şine de cale ferată şi să deraiez personale
Să arunc în aer marmide de-aurolaci, la popote,
Din coduri înalte de legi să-mi fac gărzi de-apărare
Şi-n parlamentele lumii să mă culc cu cele mai frumoase cocote;
Tot mai mult va trebui să tac, să nu sperii lumina
De baiţ ce-acoperă mobila noastră de-un şfanţ şi imaginea de vitrină
Cu ştaif, cu guler de stepă şi cravată-n potcoavă, să ne poarte noroc,
Nu port sâmbetele nimănui, n-am cămaşa iisusă în stoc
Pe care s-o schimb zilnic pe cruce cu alta mai fină,
Nu pun la aer condiţii şi-n cafenele soroc,
Tot mai mult va trebui să tac, să-mi ia nimeni seama,
Şi mă trezesc că-mi fură portretului rama
Vreun pungaş care n-are lemne de iarnă, să pună pe foc,
Poftim, prietene, ia şi caricatura asta rămasă, creatorul ţi-a depăşit geniul, Van Gogh.

Prins

Tună, avortează nucile, se sparge părăluța în ou și sămânța
se întoarce din rod,
Cad ciorchinii din vii, în cochilii de vis melcii nu mai au
adăpost.
N-am să fiu credincios pe ultimul drum nici unui prohod,
În fața unui univers nesimțit și agnost,

Este crezu-nșelat ce mi-a rămas din credința de a nu fi fost,
Decât un cerșetor de tăcere la masa unui capăt de pod,
M-a costat prea târziu nebunia să-nvăț un alfabet fără rost,
Prins de-un braconier în extazul unui serafic năvod.

Niciodată

Nu mai este nimic de salvat, de îmbolnăvit şi de vindecat,
Sunt mai bătrân decât tata când a-nceput să moară,
Precum un cuib de privighetori, de prea mult cântat,
Fără odihnă de strană şi aripă de luminare,

Nu mai ştiu ce otrăvuri de miere din mine să-mpart,
Astfel, să n-alunec prăbuşit într-o rană de perlă fierbinte,
Locuind în acelaşi altar şi fiu şi părinte,
Fără să se cunoască unul pe celălalt.

Frunză de nuc

Cum se prăvale soarele peste noi şi ni se face frig,
Frunză de nuc, frunză de nuc, după care nu-mi ajunge
pământul să mă duc,
Ca pe o floare bătută de brume, amar, te tot strig,
Fiindcă magii, vândut pe cucută nu m-au găsit în prunc,

Rămăsesem doar urma de piatră, hidalgă, uitată,
Nu-mi ajungea din agoniseala de greier să-nalţ decât o
sihăstrie de melc,
Un palat, cât să-ncapă scânteia noastră de soartă.
În vulcanul fierbinte al unui stins aisberg,

Frunză de nuc, frunză de nuc,
Nu-mi ajunge drumul, de cât mai am pe golgotă să urc.

9 august

Astăzi am primit ordinul în grad de cavaler, Don Quijote,
Ca o recompensă târzie pentru toate morile de vânt cu care
m-am războit,
Şi m-am trezit cu toate femeile borţoase de pe pământ,
Spunând că ele vor naşte fiul dumnezeului meu din psalmi şi
din ode,
Cum că pe fiecare în ieslea cuvântului am visat şi-am iubit,
Lepădând armurile şi platoşa de castitate a tristei mele
figuri,
Şi m-am speriat de atâţi fii ai unui dumnezeu de pământ care
n-a iubit decât o fecioară,
Să mă răstignească în lauri, în şerpi de aramă şi muri
Şi toate vinovăţiile lumii în locul Celui Divin să mă doară,
Pentru că nimeni nu l-a mângâiat adevărata sa tristă făptură
Şi nimeni n-a văzut cum din pântecele fecioarei, fiul începuse
să moară,
Hai să fugim, Don Quijote, în durerosul înăuntru, de afară.

Văd doar ochiul

Nu mă interesează ce gândeşte lumea despre mine,
De ce se bucură, ca în faţa unui popic, ştergându-i cu o bilă
corectoare capul,
Ca apoi să-i redea locul în proprietatea propriei sale
pierzanii,
Numai înţelegerea acestui fenomen nu-mi este deajuns,
Mi-a trebuit piatra, să mă doară logodna de mire
Şi piatra să refacă acelaşi drum de fiecare dată -
Văd doar ochiul care îl vede pe Sisif,
Mai departe e întuneric şi în întuneric aud
Cum se destrăbălează de-strămarea.

(A)VE

Cine să se lepede de lespede, care Iisus, care Sisif,
Care hidalgo în această aventură care e viaţa,
Moral ar fi ca din atâtea ţâţâni de pământ
Cineva să oprească drumul până i se vede faţa
Şi să întrebe piatra când devine hrubă şi cântece
Şi când prinde aripi de cruce în pântece,
Prigorind în urma celui care se duce;
A scris cineva parcă despre asta
Şi a uitat cu ce literă începe acel cuvânt,
Probabil cu "A", probabil cu "V" -
O explozie, o implozie între cracii unui ieftin mormânt.

În COLȚI

Într-o boabă de chihlimbar, Doamne, de pe drumuri să mă
afunzi,
Înecat în această distilată christală de absolut,
Să-mi fie tot timpul ochii de rouă uzi
În semnul de cruce în care nu va ști nimeni cât am încăput,
Colții de piatră să-i simt pironindu-mi făptura,
Căuşul palmelor, sunătorul fluier al picioarelor,
Până într-o zi, când va veni un copil cu custura
Și va da drumul din bolul acela de muzeu, izvoarelor,
Împlinindu-se astfel scriptura.

Blestemul

Nu mai am alt univers, universul meu e în unda Vitezdei, în care
Ne temem că ne vom vindeca în două jumătăți de viață și moarte,
Cineva în noaptea aceasta ne va trăda după cea mai lungă
sărutare,
Fără să știm niciodată pe care dintre noi va fi durut cel mai tare,
Unul din frați îl va omorî pe celălalt frate
Și-i va purta povara, neștiind ce moarte duce în spate,
Astfel, vom trece nevăzuți de nimeni, cel dus în jertfă și golul
rămas în piatră,
Ascunși în chiparoșii lumii cu aripi fragede de crin,
Nu vom mai ști cui Dumnezeu i-a fost adevăratul Tată
Și cui călăul, ca trupul să-i devină azimă, iar sângele său vin,
Lumea se va linge pe degete din nectarul meu de venin.

Singur în piatră

Îți scriu dintr-o morgă de viață, neștiind universul după care
să măsor.
Că n-o să ajung niciodată la tine, întârziată bacantă,
Cum să mă doară aripile, dacă durerile nu mă dor,
Și fructul nu se înspăimântă la floarea care i-a fost amantă,

Mă iartă, frunză de nuc, de stupul amar, când sălbăticesc
salcâmii,
Geană pe geană să pun, lamură pe lamură, ramă pe ramă,
Să se înhaite la ceaslovul meu, schelălăind toți nebunii,
După fiecare halcă de vers osândit, să dea veșnică vamă
Și să nu știe niciodată pe poet cum îl cheamă;

Mi-e târziu, singur în piatră, urcă gângănii flămânde să ia
har,
Cel plecat, nu se știe, își va aduce aminte vreodată de cruce,
Visam uneori că voi fi giuvaierul celui mai de preț chihlimbar.
Dar nopțile mele s-au lepădat de lumina pe care o așteptam la
altar
Și nu mi-a rămas decât spulberul pietrei, luminând, să
mă-ntunece.

Lirică

Eram atâta de curat, când te-am strigat
În acel botez de cer în care nimeni nu intrase,
Un sfânt cu ochi holbați, de mire sângerat,
Cu aripi înnodate-n schituri de mătase;

Şi se făcea că nu fecioara de înger s-a visat,
Ci dumnezeul meu, cum cobora din cruce,
Lăsând în urmă piatra celui vinovat
Şi aripile în panoplii, să se împuşce,

Că el venea, să fie însemnat,
Să-l doară într-atât, să n-aibă alinare,
Ducându-şi suferința blestemat
Pe drumul înflorit de osuare;

Eram atâta de curat, când te-am visat
Şi nu-mi păsa de trupul care moare

Ultima cucută

Să nu-ţi faci nici-o grijă, mă voi intoarce de unde-am plecat.
Precum o piatră dusă de val. somonic, întorcându-se-acasă,
Crucea pietrei cu braţele rupte, apa tulbure de Iisus înecat,
Un ocean de boabă de strugure, o sahară pângărită şi arsă,

Nu mai ţin minte ce infantile jacuzzi din biblii de şanţ
Zideam din nisipuri bronzate nirvane-n talazuri şi smalţ,
M-a lăsat memoria, sunt beat de ultimul pahar de cucută,
Am fost furat de-o aură neagră, cine mă strigă s-a temut să
m-audă.

Umbra

Tot din mai multe drepturi mi se ia timpul şi cad în principiile
mele morale,
Mă simt absorbit de-o aură neagră
Care nu se desenează decât ca o gură de umbră
Ce nu este a mea, precum aceasta pe care o mângâi şi o calc,
Când făptura-mi devine tot mai strâmbă şi mai osoasă,
Ca firul de iarbă, propriul tăiş de coasă,
Cum să-ncapă, Doamne, umbra mea într-o altă umbră mai
sumbră,
Nu-mi rămâne decât să sap în ecoul acelui trup,
Să văd până unde se poate ajunge,
Ca o frunză carnivoră, să-mi apăr prada care sunt, de
cealaltă,
Atât de adâncă necunoscută,
Până nu vine toamna şi mă puzderie-n vânt.

Poetul

Nici un poet nu zace la pat de unul singur,
Câtă vreme totul nu se vindecă,
De aceea, îţi sărut mâna întinsă, doctore psiholog, să-ţi spun
Că nimicul rămâne nimic,
Iar falsele tratate despre boli incomode n-au nici-o valoare
Şi nici-o virtute şi nici-o morală,
Pentru că poetul este un incomod,
Iar virtutea lui este să sufere,
Morala, să fie bolnav decât toţi mai bolnavii ca el
Şi să nu se afle niciodată pe care pat de boală
Rămâne să-şi dea sufletul,
Oblăduind, firav, celelalte spirite,
Astfel, murind, te vei împiedica mereu de trupul meu.

Poarta

Mi se părea că era o poartă deschisă pe unde să intru,
Chiar era o intrare, o fantă de lumină în spărtura aceea de cer,
Care, până îmi lepădam țărâna de pe picioare, nu se mai glăsuia
De parcă urma să comit un adulter,
Intrând într-o naştere care nu mai era a mea,
Şi veneam din nou ca la o minune deschisă, bucurându-mă
Că pot trece dincolo, lăsându-mi colbul adunat,
Dar intrarea se zăvora, iarăşi, ca la început,
Şi mă-ndepărtam blestemat să merg înainte, cu spatele,
Până când, întorcându-mă ultima oară
Mi-am văzut muntele de pământ, cărat pe picioare,
Ca pe o nestemată povară eliberată;
Să ajung la poartă, nu mai puteam să-l urc
Şi nici poarta nu se mai zărea-n nici-o zare.

Călăreţul

În această cameră doarme ce-a mai rămas din tărâmul cellalt,
Călăreţul ce-aude cum îl nechează de-acolo caii-n căpestre,
Chircit într-un cearcăn de ştreang,
Balansându-se, de parcă ar fi învelit fără fald
Şi nimeni nu se întreabă cum atârnă, ca şi când ştreangul el este,
O fi fântânarul ce s-a prelins ca o lacrimă, în fântână, să sape,
Mai adânc, unde scoica de gresie trebuie trezită din somn,
Ori firul ţesut de-un galactic păianjen, la pândă,-aşteptând să nu-l scape
Din vălul croit cât patul lungit nimicului domn,
Ori un izvor de nisip curgător dintr-o clepsidră-ogoită,
Cu ultimii aburi statuii de om s-acopere claviatura,
În camera unde nici-o taină nu-i sărutase făptura
Şi-a rămas ultimul sărut să-i năpădească gura.

Umbra din icoană

Voi nu vedeți că eu sunt doar piatra cu care loviți
În piatra mea neizbăvită, lepădându-vă
Și eliberându-mă de grijania voastră dintre dinți,
Dând crezare credinței mele mințite,
Că aveți mai multă credință decât credința care am fost,
Și, atunci, ridicați-vă și dați, călăi,
În pilda celui care n-a învățat niciodată,
Pe nimeni, Învățătorule, să se întoarcă din izgonire,
Până când piatra nu va urca la loc și nu va mai ști să coboare,
În nici-o noapte de fată mare, să visați,
Și nu va rămâne din mine decât umbra din icoană, s-o
sfărâmați.

9 octombrie 2005

Sărutul

Mă voi duce, mă voi duce, mă voi duce,
Până unde tu nu vei putea ajunge,
Câtă carne de cer a mai rămas din pământul meu, să piară,
Câtă țărână, din lumina ta, să mă doară,

Și din necropole, nebotezate biserici, la care să te închini,
Adunând mucuri de lumânări din sfeșnice sparte,
Mai înșală-mă o dată cu rugăciunea unui serafic mim,
Eu murisem demult, în sărutul, apostolic, din carte.

Pe malul Vitezdei

De la nunta aceea nimeni n-a mai ajuns
Dintre mireni, nici mirii pe patul de moarte şi nuntă,
Aştepta noaptea-n delir, din ispită mugită şi mută
Şi dansa cu tine-n Magdala, desfrânată şi sfântă,
În rochii tăvălite-n statui, din şolduri de viori, fără prânz

De la nunta aceea, nu s-a întors nimeni întreg. murise
fiecare pe rând,
Înfiorat corăbier, cânta în dezmăţ clipa valpurgă şi lungă,
Când umbra din noi se despărăvălea de umbră
Şi nu mai avea preţ nici suflet, nici revoltă, nici rugă,
Izgoniţi amândoi din acelaşi altar de cuvânt,

Aştepta fiecare pe malul Vitezdei, să se salveze,
Aruncându-se-n unde tămăduite, să-nvolbure,
Spate la spate,apa, în două făpturi siameze,
Blestemaţi, Dumnezeu, să nu prindem niciodată roua spartă
şi tulbure.

Visul sătul

Sunt piatra pietrei de om mursicat
În strechea de bube dulci, năpădite la gură,
Un dric cu umerii putrezi ai unui cer despicat,
Întors în floarea spartă care m-a spulberat,
După câtă bucurie simte azima, când devine scriptură,

Sub pirostrii nazarete în altarul care mă vru,
N-am avut fericirea să luminez îndestul,
Am orbecăit ca un mag întârziat la ieslea unui igluu,
Când visul de a fi dumnezeu mă mângâia pe burtă, sătul.

Aluniș

Câte aluniţe pe cerul tău spuzit, în loc de stele
Ai ales, Doamne, alunul dntre toate făpturile de pe pământ
Şi nimeni nu ştie ce magic se-ascund luceferii-n ele,
Cum eu, tainic, în prapurele fiecărui cuvânt.

Un mag

Există un mag care se-mpovărează după alte pilde în mine.
Bântuit de o viață cu briliante de bube pe frunte,
Între două tărâmuri îmi fac mîna cuvintelor punte.
În pioase biserici, cum vin din împuțite latrine,

Am fost cumpărat din botezuri pe ieftine puncte
De iubiri păcălite în paturi de neamuri latine
O balcanică bragă de Dunăre, într-o sfântă treime,
Învingător, purtând capul în mâini, învinsului botezător din unde.

Există un mag care râde nebun la steaua care roade în mine,
Frigul unui mormânt fără de lege și fătăciune.

Sentimentală

Hai, picătură cerească, pătrunde-mă până unde-o să ajung
Taină păcătuită dintr-o țeastă niciodată trupească,
Strugurii păcurați de pe boltă mă mângâie în palme de iască,
Trupul îmi miroase când a stârv, când a pască,

Hai, picătură cerească, mă leapădă de cel ce mi-a fost sete,
odată,
Ca o pradă, depravată femeie și lacrimă,
De sub aura mea neagră, ochii sacri-mă
Picură, lovindu-mă în mutra pictată,

Din vopsele de coajă năpârlită de prunc,
Nu mai am nici-o putere, piatra s-o deochi și s-o spurc,
Să o ridice altcineva-n locul meu de bravadă,
Amar ca o frunză stearpă de lapte de cuc.

Gladiator

Mă degeră viaţa atât de înalt, povăralnică,
Cum îngerul îngerat de aripa zburătoare,
Nu mai ştiu care biserică spartă din mine mă doare
Şi pasca de taină, cât îmi este de tainică,

Gol, fără odăjdii pe chip, îmi înfrâng revolta de piatră,
Ce ritmuri rebele am să culeg până-n naos,
N-am zăbranic la gură şi la seifuri, poartă,
Auzul meu aude auzul străin din haos,

Al unui rid de pământ gladiator, dintr-un dom
Colmatat în povara dintre spirit şi om.

Ultima dată

O, ce îngereşte cântai, sibilic, la bară,
Pe fusul orar din axa pământului dintre picioare,
Aprindeam pe trupul tău toate ţigările stinse
Din dansul înfierbântat, nostalgică fată mare,

Te mângâiau între palme bărbaţii liberi de neveste la stop
Şi se spărgea de şampanii câte-o târfă în artificii,
Din herghelii, în clăbuci, icnind de rut în galop,
Veneau samasari să vopsească în iepe, candid, suplicii,

Crăpau sub podele de burţi boabe de vin în cetate,
Gâfâiau din brăcinare osânze înjurând româneşte,
Usucul de turmă stearpă, când curgeau din clepsidre palate,
Închinându-ţi iubirea zbilţuită într-un cer de trei deşte,

Câtă lumină-aprindeai în casandra prăjinii, mireasă,
Din clopote sparte de vulg se auzeau în paftale
Chiţcanii, iubito, împerecheaţi prin canale,
Întărâtaţi de sărutul ce duhnea a ţucale,

O, ce îngereşte cântai, sibilic, în vraiştea magdalenă de fată,
Unde Dumnezeu n-a omorât decât ultima dată.

CUPRINS

Mireasa mirelui pietrei, poezia / 5

Distih / 9
Ecoul / 10
Fugind din lumină / 11
În zorii... / 12
Aud melcii / 13
Din trupul meu / 14
O!... / 15
Şi atunci... / 16
În lipsa fluturelui / 17
Argheziană / 18
Numai semnul / 19
Floarea de piatră / 20
Doar ecoul / 21
Ohabă / 22
Înainte / 23
Iartă-mă / 24
Nimeni / 25
Vultur neputincios / 26
Meditaţie / 27
Lirică / 28
Rugăciunea / 29
Cvintă / 30
Ce / 31
Pentru că... / 32
Iisusele catarge / 33
Ultimul christ / 34
Astfel, mă duc / 35
O biblie ruptă / 36
Perdanţa / 37
Pamflet / 38
Temeri / 39
Pe jumătate / 40
Mirele pietrei / 41
Cina fără taină / 42
Vis / 45
Gând / 46
Lirică / 47
Simbol / 48
Nimeni / 49
Mut necrolog / 50
Sfinţi furaţi / 51
O conversaţie / 52
Ziua / 53
Infinit finit / 54
Visul sătul / 55
Zadarnic / 56
Singur în piatră / 57
Între A - C / 58
Misir / 59
Piatra / 60
Decât / 61
Guzganii / 62
Îmi dau drumul / 63
Numele / 64
Printre Dumnezei / 66
Te adun, risipire / 67
Răstignirea / 68
Sfântul din spate / 69
Nimic / 70
Tabloul / 71
Prins / 72
Niciodată / 73
Frunză de nuc / 74
9 august / 75
Văd doar ochiul / 76
(A)VE / 77
În COLŢI / 78
Blestemul / 79
Singur în piatră / 80
Lirică / 81
Ultima cucută / 82
Umbra / 83
Poetul / 84
Poarta / 85
Călăreţul / 86
Umbra din icoană / 87
Sărutul / 88
Pe malul Vitezdei / 89
Visul sătul / 90
Aluniş / 91
Un mag / 92
Sentimentală / 93
Gladiator / 94
Ultima dată / 95

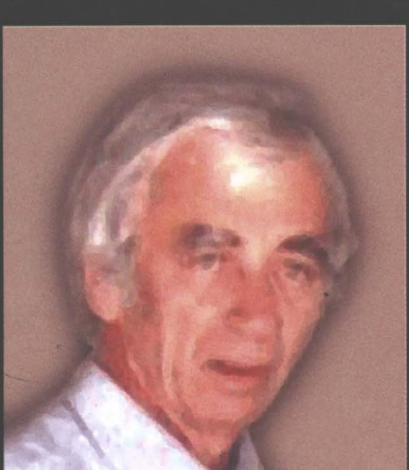

ISBN (10) 973-8941-00-8
ISBN (13) 978-973-8941-00-7